

Rechtbank van eerste aanleg te Gent, vonnis van 15 januari 2015

Nietigverklaring huwelijk – Internationale bevoegdheid – Brussel IIbis Vo – Artikel 3, 1, a, 2de streepje – Rechter van de laatste gewone verblijfplaats van de echtgenoten – Toepasselijk recht op de totstandkoming van het huwelijk – Artikel 46 WIPR – Recht van de staat waarvan de echtgenoten de nationaliteit hebben – Rwandees recht

Annulation d'un mariage – Compétence internationale – Règlement Bruxelles IIbis – Article 3, par. 1, a, 2ème tiret – Tribunal de la dernière résidence habituelle des époux – Droit applicable à la formation du mariage – Art. 46 CODIP – Droit de l'Etat dont les époux possèdent la nationalité – Droit rwandais

A. R. nr. [...]

In de zaak van:

M. T., professor, geboren te [...] (Rwanda) op [...], wonend te [...],

eiser, vertegenwoordigd door Mr. Axel Brugman, advocaat te 9000 Gent, Sint-Denijslaan 397

tegen:

F. U., zonder beroep, geboren te [...] (Rwanda) op [...], wonend te [...],

verweerster, vertegenwoordigd door Mr. Inneke Bockstaele, advocaat te 9000 Gent, Coupure 5,

vonnist de rechtbank als volgt.

De rechtbank hoorde de partijen tijdens de terechtzitting van 18 september 2014 en de stukken werden ingezien, inzonderheid:

- de dagvaarding betekend op 18 oktober 2013,
- de conclusies voor de verweerster neergelegd ter griffie op 10 december 2013 en ter terechtzitting van 18 september 2014,
- de conclusies voor de eiser neergelegd ter griffie op 6 januari 2014 en 16 september 2014,
- het advies van eerste substituut-procureur des Konings Guy Baesen, neergelegd ter zitting van 27 november 2014 om de vordering af te wijzen als ongegrond.

De eiser heeft op dit advies geantwoord bij repliek neergelegd ter terechtzitting van 11 december 2014 waarop de zaak tijdens deze zelfde terechtzitting in beraad werd genomen.

1. Voorwerp van de vordering

De vordering van de eiser strekt ertoe:

- het huwelijk van de partijen voltrokken voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kimisagara (Rwanda) op 20 oktober 2012 en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Gent, nietig te horen verklaren;
- te verklaren dat het uitgesproken vonnis zal overgeschreven worden in de registers van de burgerlijke stand van de stad Gent en dat randmelding zal aangebracht worden naast de akte van het vernietigd huwelijk en dat melding zal gemaakt worden in de jaarlijkse tabellen;
- te zeggen voor recht dat het huwelijk enkel ten voordele van hemzelf enig gevolg kan hebben;
- de verweerster te veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten waaronder aan zijn zijde een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 euro;
- dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande verzet of hoger beroep.

In haar conclusies verzoekt de verweerster om de vordering van de eiser af te wijzen als ongegrond en de eiser te veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten, die aan haar zijde begroot worden op een rechtsplegingsvergoeding van 1.350,00 euro.

De procureur des Konings adviseert om de vordering van de eiser ontvankelijk te verklaren, maar af te wijzen als ongegrond.

2. Beoordeling

2.1. Internationale bevoegdheid en toepasselijk recht

Overeenkomstig art. 17 van de verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid (*PB L*. 23 december 2003, afl. 338, 1, zie ook: J. Erauw en J. De Meyer, *Bronnen van Internationaal privaatrecht. Zevende editie*, Mechelen, Kluwer, 2008, p. 302, de zogenaamde “*Brussel II-bis Vo*”) dient de rechtbank ambtshalve haar internationale bevoegdheid te onderzoeken. Volgens art. 3.1 van diezelfde verordening is de Belgische rechtbank internationaal bevoegd om kennis te nemen van de vordering tot nietigverklaring aangezien de laatste gewone verblijfplaats van de echtgenoten zich in België bevindt.

De wet waarvan de bepalingen worden geschonden (dit is de wet die de grond-of vormvereisten voorschrijft) bepaalt of die schending de nietigheid van het huwelijk meebrengt en bepaalt ook de modaliteiten van die nietigheid. Nu de beide partijen de Rwandese nationaliteit hebben, dient huidig geschil naar het oordeel van deze rechtbank beoordeeld te worden volgens Rwandees recht. Waar art. 220 van het Rwandees BW voorziet dat er geen sprake is van een nietig huwelijk wanneer er geen vrije toestemming is van de beide echtgenoten, kan het huwelijk nietig verklaard worden in geval van een gebrek in de toestemming om te huwen en gaat deze rechtbank hieronder verder met de feitelijke beoordeling van de door de eiser aangehaalde feitelijke argumenten (stuk VII. 5 eiser).

2.2. Nietigverklaring van een vreemde huwelijksakte

Het voorliggend huwelijk betreft een in Rwanda gesloten huwelijk. Reeds lang bestaat er eensgezindheid over dat de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om een in het buitenland gesloten huwelijk nietig te verklaren vermits niet de akte (*het instrumentum*), maar de achterliggende toestand (*het negotium*) wordt beoogd (zie J. Erauw, e.a., "Overzicht van rechtspraak. Internationaal privaatrecht en nationaliteitsrecht (1998-2006)", *TPR* 2006, nr. 76).

2.3. Is er sprake van een grond tot nietigverklaring van het huwelijk?

2.3.1. Algemeen

De vraag is of het bewijs geleverd wordt dat er sprake is van veinzing.

Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dat de bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het huwelijk werd afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hadden een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen (zie o.m. Gent 24 februari 2005, *NjW* 2005, 1172; Gent 16 juni 2005, *Tijdschrift@ipr.be* 2006, afl. 3, 42 e.v.).

Op de eiser rust de bewijslast aan te tonen dat het huwelijk met de verweerster niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel werd aangegaan voor de schijn (en op het verkrijgen van voordelen die verbonden zijn aan het statuut van gehuwde).

2.3.2. De samengevatte standpunten van de partijen

Volgens de eiser is er samengevat sprake van een schijnhuwelijk omdat ze elkaar voor de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet hadden, hij pas van het bestaan van de twee kinderen van de verweerster heeft vernomen nadat de partijen al gehuwd waren, ze slechts 1 jaar gehuwd geweest zijn, waarvan ze slechts 5 maanden samen in België hebben gewoond. De eiser stelt dat hij ook regelmatig geld opstuurde naar de verweerster en haar familie maar de vraag van de verweerster naar geld zou onverzadigbaar gebleken zijn. Ze zouden ook in contact gekomen zijn via het optreden van een tussenpersoon (een zekere H. of M. P.). Daarnaast zou er een groot leeftijdsverschil zijn (8 jaar) en zou de verweerster er een overspelige relatie op na houden met een zekere A. Dat de correspondentie met hem vals zou zijn, wordt niet bewezen door de verweerster. Verder zou de verweerster de zoon van de eiser proberen vergiften hebben en hem onderworpen hebben aan mensonterende straffen. Zelf zou de eiser het slachtoffer zijn van beledigingen, bedreigingen, pesterijen en publieke vernederingen. Tenslotte zou de verweerster reeds eerder een verblijfsrecht in Europa (Frankrijk) proberen bekomen hebben door te proberen huwen met een Rwandees met de naam Y. of met een zekere E. C. De plotse kentering in het gedrag van de verweerster zou er gekomen zijn op het ogenblik dat de verweerster kennis kreeg van het gunstig advies van de

cel schijnhuwelijken, met overschrijving van het huwelijk en het verkrijgen van een verblijfskaart in België (mei 2013) en het ontvangen van een SIS-kaart (juli 2013). De verweerster zou misbruik gemaakt hebben van de verliefdheid van de eiser en de enige reden om te huwen was het bekomen van een verblijfsrecht in België. Ze zou ook samen met haar minnaar op 8 september 2013 op consultatie zijn gegaan bij de Brusselse advocaat J. Ufiteyezu (om advies voor een echtscheiding in te winnen). De eiser bekwam ook een maatregelen bij de vrederechter op grond van art. 223 BW. Verder vindt hij het vreemd dat de verweerster niet inging op zijn aanbod om haar terugreis naar Rwanda te betalen.

Volgens de verweerster is er geen sprake van een schijnhuwelijk maar zou het huwelijk spaak gelopen zijn doordat de eiser haar enkel zou gezien hebben als een huishoudster en haar verboden hebben om te gaan werken. Ze stelt dat de eiser zou ingebroken hebben in haar e-mails en haar telefoons zou afluisteren. Verder stelt ze dat ze geen reden had om een verblijfsrecht in België te bekomen omdat ze in Rwanda een onafhankelijk leven leidde, een carrière had en voldoende inkomsten had om goed te kunnen leven (tewerkstelling bij de sarl S. van 2011 tot 2013). Voor het overige ontkent ze dat de eiser niet wist dat ze 2 kinderen had uit een vorig huwelijk en dat ze er een overspelige relatie op na zou houden met een zekere A. De e-mailconversatie met deze A. zou door de eiser zelf gecreëerd zijn (creatie account) Ze betwist ook de mishandelingen aan zijn zoon: dit zijn lasterlijke aantijgingen. De tussenkomst van mijnheer H. en M. P. is gebruikelijk in de Afrikaanse cultuur. De bewijzen van de transfers van geldsommen zouden vervalst zijn en de verweerster stelt dat zij ook haar financiële bijdrage heeft geleverd aan de huwelijksplechtigheid. De contacten met andere mannen waarover de eiser spreekt, dateren van vóór hun verloving en op een ogenblik dat de eiser ook nog maar een gewone vriend was van de verweerster. Samengevat stelt ze dat de eiser haar gewoon het land wil uit pesten en haar momenteel in een precaire situatie heeft gebracht.

De verweerster dringt niet langer aan op de toepassing van art. 4 VTSv. en de schorsing van de huidige procedure zodat deze eerdere argumentatie geen verder antwoord behoeft.

2.3.3. Samenvatting van de historiek van de feiten en de beoordeling van de aangebrachte bewijselementen

Op 20 oktober 2012 huwden de eiser en de verweerster in Rwanda en dit onder een stelsel van scheiding van goederen (zie stuk I.5 eiser).

De verweerster is begin mei 2013 op basis van dit huwelijk naar België kunnen komen. Het koppel heeft zich op 31 mei 2013 aangeboden bij de cel schijnhuwelijken van de stad Gent. De cel schijnhuwelijken heeft geen elementen weerhouden die zouden kunnen wijzen op een schijnhuwelijk zodat het huwelijk geregistreerd werd.

De eiser betekende de dagvaarding in nietigverklaring op 18 oktober 2013.

Uiteraard levert elk huwelijk van een Belgische resident met een vreemdeling een verblijfsrecht op. Dit op zich is inderdaad niet voldoende om te spreken van een schijnhuwelijk.

Anderzijds betekent een voorafgaande overschrijving van de huwelijksakte of het bekomen van een visum gezinshereniging – wat een precaire administratieve erkenning ervan inhoudt – niet dat het huwelijk niet meer voor enige betwisting vatbaar zou kunnen zijn.

De rechtbank onderzoekt hieronder de door de eiser aangehaalde bewijselementen.

- *(a) het nooit eerder ontmoeten vóór de huwelijksluiting, het nemen van het initiatief om te huwen, het optreden van een tussenpersoon en het ogenblik van het kennisnemen door de eiser van het feit dat de verweerster kinderen had*

De eiser stelt dat hij de verweerster vóór de huwelijksluiting slechts een paar keer heeft ontmoet.

Vooreerst stelt de rechtbank vast dat het niet de verweerster is die het initiatief genomen heeft om te huwen met een man met woonplaats in België. Het is de eiser die via derden op zoek is gegaan naar een huwelijkskandidate in Rwanda.

Aan hun huwelijk op 20 oktober 2012 gaan wel degelijk contacten tussen de partijen vooraf: de eiser is enkele malen naar Rwanda getrokken om de eiseres daar te ontmoeten.

In 2010 zijn de partijen in contact gekomen en in januari 2011 ging de eiser naar Rwanda om de verweerster in persoon te ontmoeten (zie o.m. de verklaring van de eiser bij de cel schijnhuwelijken op 31 mei 2013). Blijkbaar ontstonden er vrij snel problemen want werden alle contacten verbroken in maart 2011 (zie p. 33 dossier O.M.).

Op het einde van 2011 werden de contacten evenwel hersteld en in januari 2012 bracht de eiser opnieuw een bezoek aan de verweerster. In zijn verklaring van 31 mei 2013 – in tempore non suspecto – stelt hij dat hij in 2012 naar Rwanda is gegaan in januari, april, augustus en oktober en dat hij toen telkens 2 weken of 1 week daar verbleef (p. 12 dossier O.M.). Voorafgaand aan het huwelijk heeft de eiser volgens eigen verklaring in levende lijven meermaals contact gehad met de verweerster. Stellen dat de contacten zeer beperkt waren, klopt dan ook niet. De verweerster bevestigde bij haar verhoor bij de cel schijnhuwelijken (op 31 mei 2013) deze diverse contacten vóór de huwelijksluiting, in 2011 en 2012.

De eiser stelde in zijn verklaring bij de politie dat de verweerster hem eind februari 2012 zou laten weten hebben zwanger te zijn, maar toen hij haar in mei 2012 zag bleek dat niet het geval te zijn en moest hij tevens vernemen dat de verweerster 2 kinderen had. Voor de eiser was het huwelijk dan plots niet meer zo dringend. Maar in oktober 2012 keerde de eiser toch terug naar Rwanda om toch het huwelijk te voltrekken (p. 34 dossier O.M.). De eiser is dus gehuwd met de verweerster met volledige kennis van zaken: hij wist dat ze al 2 kinderen had en haar zogenaamde zwangerschap bleek niet te kloppen. Achteraf stellen dat hij pas na het huwelijk kennis kreeg van het bestaan van de 2 kinderen klopt niet met de eigen verklaringen van de eiser. Het was in mei 2012 in elk geval nog niet te laat om de intenties om te huwen stop te zetten, maar de eiser heeft er klaarblijkelijk voor gekozen om dit niet te doen.

Bij zijn gesprek bij de cel schijnhuwelijken van de stad Gent op 31 mei 2013 zette de eiser uiteen dat hij de verweerster ten huwelijk had gevraagd in januari 2012 maar dat de verweerster eerst weigerde. De eiser heeft dan contact opgenomen met M. P. die ervoor zorgde dat de verweerster het huwelijksvoorstel toch aanvaardde (p. 13 dossier O.M.). De

eiser had het tijdens dit gesprek niet over de problemen die zich na januari 2012 zouden voorgedaan hebben. Klaarblijkelijk was op dat ogenblik de tussenkomst van derden voor de eiser geen probleem. Deze tussenkomst van derden is in elk geval niet ongebruikelijk in de Afrikaanse cultuur zodat uit dit element niet noodzakelijk een indicatie van een schijnhuwelijk dient afgeleid te worden. Bij zijn verhoor op 31 mei 2014 stelde de eiser uitdrukkelijk dat “M. P.” een soort zus was van de verweerster. Er was aldus een dichte band tussen deze persoon en de verweerster en het was op zijn aandringen dat deze tussenpersoon bij de verweerster aandrang om toch maar te huwen.

De opeenvolging van deze feiten en de in tempore non suspecto door de eiser afgelegde verklaringen wijzen er op dat de partijen elkaar meermaals ontmoet hebben vóór het huwelijk, dat er toen al enkele strubbelingen zijn geweest, maar dat het de eiser is die het initiatief genomen heeft om te huwen en is blijven aandringen op een huwelijk. De verweerster wou er eerst niet op ingaan en dit zou in het geval van een schijnhuwelijk om verblijfsrechtelijke redenen toch wel anders zijn. Er is in elk geval geen sprake van een snel en haastig gesloten huwelijk.

- *(b) het (onafhankelijk) leven van de verweerster in Rwanda*

De eiser beweert dat de toestand van de verweerster helemaal niet zo rooskleurig was in Rwanda en ze wel degelijk redenen had om naar België te komen.

In zijn verhoor bij de cel schijnhuwelijken op 31 mei 2013 stelde de eiser zelf dat de verweerster in Rwanda gewerkt heeft in de informaticasector als receptioniste en dat ze ook nog bij een advocaat heeft gewerkt. Dat ze goed opgeleid is, verklaarde de eiser zelf nog bij de politie op 15 januari 2014: de verweerster heeft een universitair diploma management behaald in Rwanda.

Uit de door de verweerster naar voor gebrachte stukken blijkt wel degelijk dat de verweerster werk had in Rwanda en over een inkomen beschikte. Haar werkgever (van de sarl S., zie stuk 5 verweerster) verklaarde dat de verweerster tewerk gesteld is geweest in de firma van november 2011 tot maart 2013 en dit als ‘auditeur’. Ze verkeerde dan ook in geen geval in een armoedige of uitzichtloze situatie waardoor ze dan maar haar heil zou gezocht hebben in België.

- *(c) de betaling van sommen geld aan de verweerster of haar familie*

De eiser stelt dat hij tienduizenden euro’s betaald heeft voor, tijdens en na het huwelijk. Tijdens zijn verhoor op 15 januari 2014 verklaarde de eiser het groot huwelijksfeest te hebben bekostigd (waarvan overigens foto’s worden voorgelegd) en hiervoor 800,00 euro te hebben betaald. In totaal zou hij 12.000 euro betaald hebben waaronder de vliegticketten voor beiden en de huur van een woning en een bruidsschat van 1.000 US dollar.

De eiser brengt bewijzen voor van het overmaken van sommen geld via Western Union (zijn stukken III.5-21). De verweerster beweert dat deze stukken vervalst zijn, maar hiervan ligt geen bewijs voor.

De door de eiser voorgelegde stukken betreffen enerzijds zelf gemaakte overzichten met sommen geld (die op zich niets bewijzen) en betalingsbewijzen die dateren van:

- mei 2012 tot 3 oktober 2012 (dit is vóór het huwelijk): voor in totaal **1.026,58 euro** (108,50 euro + 92,38 euro + 93,83 euro + 403,51 euro + 328,36 euro) en
- van 3 december 2012 tot september 2013 (dit is na het huwelijk) van in totaal **3.027,24 euro** (420,00 euro + 262,00 euro + 315 euro + 315 euro + 212 euro + 208,90 euro + 581,00 euro + 713,34 euro).

Deze sommen zijn toch niet de tienduizenden euro's waarover de eiser spreekt. Het zijn gebruikelijke sommen voor de organisatie van een Afrikaans huwelijksfeest, het betalen van vliegtuigtickets, een bruidsschat en eventueel wat financiële steun aan de verweerster toen ze nog in Rwanda woonde (maar dat kadert ook binnen de onderhoudsverplichtingen tijdens het huwelijk).

Voor het overige worden nog 3 betalingsbewijzen in de debatten gebracht die betrekking hebben op 2 andere personen: er werd 2 maal 208,90 euro betaald aan een zekere M. M. (voor de kinderen van de verweerster ?) en er werd 1 maal 338,87 euro betaald aan een zekere M. S. Maar ook dit zijn geen exorbitante sommen. In elk geval ligt hiermee niet het bewijs voor dat aan de verweerster een som geld zou beloofd zijn bij het aangaan van het huwelijk.

De beide partijen bevestigden bij hun verhoor bij de cel schijnhuwelijken op 31 mei 2013 dat er in Kigali een huwelijksfeest werd gegeven en dat er een huwelijksfeest was dat volledig betaald werd door de eiser. Ook de trouwringen werden door hem betaald.

Het is niet ongebruikelijk in de Afrikaanse cultuur dat de man vele kosten van de huwelijkssluiting draagt. De eiser heeft dat destijds klaarblijkelijk met plezier en vrijwillig gedaan.

Met de voorliggende stukken wordt geen doorslaggevend bewijs van schijnhuwelijk geleverd.

- *(d) het grote leeftijdsverschil*

Als indicator van een schijnhuwelijk haalt de eiser het 'grote' leeftijdsverschil tussen de partijen aan.

De eiser kan toch moeilijk voorhouden dat een leeftijdsverschil van 8 jaar groot is. Dit is een normale leeftijdsverhouding tussen volwassen partners.

- *(e) de slechte behandeling door de verweerster van de eiser en zijn zoon*

De eiser beweert dat de verweerster hemzelf en zijn zoon slecht behandeld zou hebben. Als bewijs brengt hij in de debatten: een verhoor van hemzelf, een foto van bedorven voedsel en e-mails tussen hemzelf en het Vertrouwenscentrum Kindermisbruik enerzijds en het commissariaat voor de Kinderrechten anderzijds (zie de 5 stukken in zijn bundel IV).

Zijn klacht bij de politie dateert van 24 september 2013, die bij het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling van 2 oktober 2013 en die bij het Commissariaat voor de Kinderrechten

van 13 oktober 2013. De eiser brengt evenwel niet het resultaat van deze door hem ingediende klachten in de debatten. Ze dateren nochtans van 1,5 jaar geleden. Er mag dan ook aangenomen worden dat deze klachten voor de verweerster geen enkele incriminatie met zich hebben gebracht.

Voor het overige spreekt het voor zich dat een foto van bedorven voedsel niet bewijst dat de verweerster hiervoor verantwoordelijk is, laat staan dat ze dit te eten heeft willen geven aan de zoon van de eiser.

Dat het kind van de eiser slecht zou gereageerd hebben door opnieuw in bed te plassen, slecht te eten en angstig te zijn (wat overigens niet bewezen wordt) kan mogelijks ook eenvoudig verklaard worden door de echtelijke moeilijkheden tussen zijn vader en de verweerster of eenvoudig ook door de komst van de verweerster naar België (daar waar hij voorheen door zijn vader alleen werd opgevoed).

De zienswijze van de verweerster is anders: ze verklaarde aan de politie dat de relatie helemaal niet goed zat aangezien het vertrouwen een deuk had gekregen eind augustus 2013. De eiser zou de volledige controle over de verweerster willen en dit op alle vlakken. Zo zou de eiser ook het verbod hebben gegeven aan zijn zoon om nog met de verweerster te spreken. Als hij afwezig was zou de zoon wel nog met haar gesproken hebben. Ze ontkende in elk geval de zoon te hebben bedreigd. De politie verwees de verweerster door naar het OCMW om de situatie weer wat leefbaarder te maken.

Deze beweringen van de verweerster zijn even plausibel als de beweringen van de eiser. Er ligt in elk geval geen bewijs voor dat meer geloof moet gehecht worden aan de beweringen van de eiser boven die van de verweerster.

- *(f) het door de verweerster eerder proberen bekomen van een verblijfsrecht in België en de contacten met andere mannen*

De eiser beweert dat de verweerster tussen 2008 en 2010 reeds met een in Frankrijk wonende Rwandees, een zekere Y., zou geprobeerd hebben om te huwen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht. Ook met een zekere E. C. zou ze dit geprobeerd hebben.

Met zijn stuk VII.3 toont de eiser enkel aan dat er in februari 2011 via facebook 3 contacten zijn geweest tussen E. C. en de verweerster waarbij er ook telefoonnummers werden uitgewisseld. De verweerster was op dat ogenblik nog niet verloofd met de eiser en het stond haar vrij contacten te hebben met andere mensen/mannen. De inhoud van de facebook-berichten is overigens weinig zeggend. Daarnaast blijkt uit het aanbrengen van deze gesprekken dat de eiser toch wel ver gaat in het zoeken in privé-gegevens van de verweerster.

De verweerster ontkent overigens niet dat ze met een zekere Y. en E. C. contacten heeft gehad via facebook (van vóór haar verloving). Ze ontkent evenwel naaktfoto's aan E. C. te hebben doorgestuurd: het ging om foto's in geklede toestand. Ze stelt dat het gaat om de foto's onder haar stuk 3.

- *(g) de e-mails, chatgesprekken en de zogenaamde relatie van de verweerster met een zekere A.*

De eiser beweert dat de verweerster een minnaar had/heeft, een zekere A. met wie ze een bezoek bracht aan diens Brusselse advocaat. Volgens de verweerster is ze bevriend met A. R., die ze heeft leren kennen in de Nederlandse les. Hij is een Rwandese vluchteling. Heel de klas Nederlands was op de hoogte van het verslechterend huwelijk van de partijen en de band met A. was het sterkst omdat hij ook van Rwandese afkomst was. Ze betwist een relatie te hebben met hem.

De eiser brengt als stuk naar voor: een reeks e-mails tussen de verweerster (onder de alias I. K.) en een zekere A. N. De verweerster bevestigt deze ‘alias-account’ te hebben gecreëerd omdat de eiser haar (ander) e-mailverkeer steeds controleerde. Ze meent dat de eiser ook in deze nieuwe account ingreep en zelf een conversatie startte.

Naar het oordeel van deze rechtbank heeft de eiser inderdaad toegang gehad tot deze account aangezien hij de voornoemde e-mails of facebookberichten in de debatten kan brengen. De waarheidsgetrouwheid van de berichten is dan ook inderdaad niet zeker te noemen: bij kennis van de toegangscodes is het mogelijk dat de eiser zelf gesprekken heeft aangegaan. Bovendien dateren deze gesprekken allen van oktober 2013, zijnde de periode waarin de eiser al opdracht had gegeven om de verweerster te dagvaarden in nietigverklaring van het huwelijk. De kans bestaat evenzeer dat de eiser zichzelf stukken heeft willen verschaffen voor het voeren van de huidige procedure.

Met de voorliggende berichten wordt enkel bewezen dat er elektronische contacten zijn geweest tussen 2 elektronische adressen maar wie deze gesprekken voerde, staat niet vast. Enig onderzoek omtrent de vraag wie welke accounts heeft gecreëerd of ze heeft gebruikt, wordt niet voorgelegd.

Daarenboven legt de verweerster wel een geschreven getuigenverklaring voor van A. R. waarin hij verklaarde geen relatie te hebben met de verweerster en wenst dat de eiser stopt met het bekladden van zijn goede naam.

Tenslotte is het nog maar de vraag of het eventueel aanknopen van contacten of relaties met andere mensen/mannen in een periode van ernstige echtelijke moeilijkheden abnormaal te noemen is voor een persoon die afkomstig is uit Rwanda en zo goed als alleen is in België.

Met de voorliggende stukken wordt geen doorslaggevend bewijs van een schijnhuwelijk geleverd.

- *(h) de na de komst van de verweerster naar België ontstane relatieproblemen*

Het is duidelijk dat er na de komst van de verweerster naar België vrij snel problemen ontstaan zijn binnen het koppel. Blijkbaar waren deze dermate geëscaleerd dat de verweerster de echtelijke woning verlaten heeft op 4 november 2013.

De oorzaak van de problemen zoeken de beide partijen bij de ander.

Volgens de verweerster behandelde de eiser haar op een onmenselijke manier. De eiser stelt dat de problemen te wijten zijn aan de houding van de verweerster ten opzichte van zijn zoon en de discussies over de beide kinderen van de verweerster (hij zou niet beloofd hebben dat de beide kinderen uit Rwanda naar België zouden mogen overkomen).

Deze rechtbank kan onmogelijk uitmaken welke partij het bij het juiste eind heeft, maar de hierboven beschreven zienswijze van de beide partijen wijst er op dat er eerder vrij snel echtelijke moeilijkheden zijn ontstaan, eerder dan dat er sprake was van een schijnhuwelijk. Uit dit louter eindigen van het huwelijk en alle over elementen kan niet zonder meer afgeleid worden dat de verweerster nooit de bedoeling zou gehad hebben een duurzame relatie tot stand te brengen en enkel een verblijfsrechtelijk voordeel zou beoogd hebben.

Uit de verklaringen van de eiser zelf (zie p. 35 dossier O.M.) kan de rechtbank voor het overige afleiden dat de eiser een zeer goede kennis heeft over de verweerster: hij kent de vorige relaties of vermeende relaties van de verweerster (met de namen), hij kent de namen van haar kinderen en hun verblijfstoestand in Rwanda, kent de moeder van de verweerster en haar drie broers, verder weet hij ook dat de vader van de verweerster overleden is in 1994. Tenslotte weet hij ook dat de verweerster een universitair diploma management behaald heeft in Rwanda maar stelt hij dat ze haar rapport middelbaar onderwijs zou vervalst hebben. Deze kennis van de situatie van de verweerster kan de eiser enkel opgedaan hebben door een voldoende nauwe band met haar te hebben opgebouwd. Ook dit vormt een tegenindicatie voor een schijnhuwelijk.

De vordering van de eiser wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

2.4. De gerechtskosten

Gezien de vordering van de eiser ongegrond is, dienen de gerechtskosten te worden betaald door de eiser.

De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (artikel 1018,6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

Artikel 1, lid 2, van het KB van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, bepaalt dat de bedragen vastgesteld worden per aanleg.

De verweerster is de in het gelijk gestelde partij, zodat alleen voor haar een rechtsplegingsvergoeding dient te worden vastgesteld dewelke volledig en uitsluitend ten laste valt van de eiser. De vordering van de eiser is een niet in geld waardeerbare vordering waarvoor het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk is aan 1.320,00 euro (zie art. 3 K.B. 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, *B.S.* 9 november 2007, p. 56834).

Waar de eiser zelf aandringt op de toekenning van de basisrechtsplegingsvergoeding kan het basisbedrag toegekend worden.

2.5. De gevorderde uitvoerbaarheid bij voorraad

Art. 1399, eerste lid Ger.W. verzet zich tegen de voorlopige tenuitvoerlegging van vonnissen inzake nietigverklaring van het huwelijk.

OP DEZE GRONDEN,
DE RECHTBANK, op tegenspraak,

met inachtneming van de artikelen 2, 30, 34, 35, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van de eiser ontvankelijk maar wijst deze af als ongegrond.

Veroordeelt de eiser tot het betalen van de kosten van deze procedure, die als volgt worden begroot:

- aan de zijde van de eiser:
 - € 264,83 dagvaardingskosten
- aan de zijde van de verweerder:
 - € 1.320,00 rechtsplegingsvergoeding

Aldus, gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zeventiende familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op 15 januari tweeduizend vijftien.

Heeft de zaak volledig behandeld en erover geoordeeld: alleenrechtsprekend rechter Katja Jansegers, bijgestaan door griffier Els Bogaert.

